

Výrok o útratách spočíva na § 40 zákona z 22. října 1875 ř. z. č. 36 ex 1876.

Č. 3298.

Poištovanie robotnikov (Slovensko): Zamestnávateľ nie je pozbavený trestnej zodpovednosti dľa § 187 zák. čl. XIX : 1907 stran neprihlásenia robotnikov okresnej poisťujúcej pokladnici pre to, že robotníci sami sa bránili tomu, aby boli prihláseni.

(Nález zo dňa 29. februára 1924 č. 3320).

V e c: Martin P. vo V. proti ministru s plnou mocou pre správu Slovenska stran prestupku neprihlásenia robotnikov okresnej robotnikov poisťujúcej pokladnici.

V ý r o k: Sťažnosť zamietá sa ako neopodstatnená.

D ô v o d y: Služný okresu Revúca ako policajný trestný súdca uznal rozsudkom zo dňa 14. marca 1922 sť-la vinným prestupku dľa § 1 a 12 zák. čl. XIX z r. 1907, ktorý spáchal tým, že neprihlásil robotnikov u neho zamestnaných pokladnici, a odsúdil ho dľa §§ov 187, 189, 190 cit. zák. čl. k peňažitej pokute 200 K a k náhrade škody rimavskosobotskej pokladnici 11.800 K a k zaplateniu trov pokračovania t. j. svedočného zástupca pokladnice 200 K.

Županský úrad v Rim. Sobote rozsudkom zo dňa 17. júna 1922 odvolaniu sť-lovu čiastočne vyhovel a rozsudok I. stupňový v tej čiastke, ktorá se týká náhrady poistného pozbavil platnosti s tým, že nariaďuje nové pojednávanie cieľom zistenia základu potrebného k vymeraniu náhrady poistného, naproti tomu ale potvrdil rozsudok pokiaľ sa týká pokuty; ohľadne trov nebolo odvolanie podané.

Minister s plnou mocou pre správu Slovenska rozsudkom zo dňa 29. januára 1923 potvrdil rozsudok župana z jeho dôvodov.

O sťažnosti napadajúcej tento rozsudek uvážil nss takto:

V prvej rade treba si upovedomiť, že nss môže rozhodovať iba o tých námietkách sťažnosti, ktoré byly behom administratívneho pokračovania prednesené a o ktorých tedy úrad vynášajúci rozhodnutie v poslednej stolici bol rozhodoval (arg. § 5 a 6 zák. o ss). — — —

Zbývá iba jediná výtku sťažnosti, že sť-l neprávom bol uznaný vinným prestupku jemu za vinu kladeného, lebo robotníci a majiteľ stavby jednohlasne sa osvedčili, že prihlášku urobiť netreba, keďže robotníci majú viacej než 8 K dennej mzdy, následkom čeho odpadá zodpovednosť sť-lova za neprihlásenia robotnikov.

Nss nepovažuje túto výtku za opodstatnenú.

§ 12 zák. čl. XIX : 1907 stanoví povinnosť zamestnávateľa každú u neho zamestnanú ku poisteniu zaviazanú osobu okresnej pokladnici pre poisťovanie robotnikov ohlásiť a to behom 8 dní od vstúpenia osoby tej do roboty.

Dľa § 1 cit. zák. čl. ovšem podliehajú povinnosti poistovania iba robotníci, ktorých plat neprevyšuje 8 korun denne (minist. nar. č. 4790/1917). Usťanovenie toto však bolo zbavené platnosti nariadením uhor. minist. obchodu č. 4790/1917 - vydaným v základe § 2 zák. čl. VII :

1917 a zák. čl. IV:1916 — lebo §om 1 cit. nariadenia stanovilo, že poisťná povinnosť nie je obmedzená výškou zárobku platu robotníkov. Mimo toho pozmenený bol § 1 cit. zák. čl. XIX : 1907 §om 1 lit. a) nar. vlády zo dňa 23. septembra 1919 č. 516, ktorým na obvod Slovenska rozšírená bola pôsobnosť čl. I. zák. zo dňa 15. mája 1919 č. 268 Sb., keďže tento článok v § 1 výslovne stanoví, že poistenie pre prípad nemoci vzťahuje sa na všetky osoby, ktoré vykonávajú práce a služby na základe pomeru pracovného, služobného alebo učňovského.

Nieť tedy pochybnosti, že robotníci, o jejich neprihlásenia sa v danom prípade jedná, podliehali povinnosti poisťovacej a že povinnosť ohlásenia jich prináležela zamestnávateľovi jejich. Že zamestnávateľom jejich bol sť-l, nebolo v pokračovaní administratívnom na sporu.

Jde tedy jedine o otázku, či pozbavuje sť-la trestnej zodpovednosti v § 187 cit. zák. čl. XIX stanovenej za neprihlásenia robotníkov, keď tito t. j. robotníci sami bránia sa tomu, aby boli prihlásení. Túto otázku nemožno však inak zodpovedať, než záporne, lebo poistenia robotníkov je obligatorne, ani na voli zamestnávateľa ani robotníka nezávislé.

Stačí, že je dané faktum, t. j. pracovný pomer a povinnosť zamestnávateľa v cit. § 12 uvedená je tým už daná. Keď ale sť-l povinnosti tej nevyhovet — právom uznal jej žal. úrad vinným prestupkom uvedeným.

I bola preto sťažnosť zamietnutá ako neopodstatnená.

Č. 3299.

O b e c n í n o t á r i (S l o v e n s k o): Vymenovanie býv. uh. notára prevedené vládou dľa zák. č. 211/1920 môže vládou byť odvolané, do kial notárovi nebol doručený vymenovací dekret vo smyslu § 7 služ. pragm., trebas mu bolo už sdeleno, že sa mu »na základe vymenovania vo stave obecných notárov určitej hodn. triedy a plat. stupňa« poukazujú pôžitky služobné.

(Nález zo dňa 29. februára 1924 č. 3321).

V e c: Edmund Sz. v K. proti ministerstvu vnútra potažmo usnesniu vlády zo dňa 2. marca 1923 stran neprevzatie do štátnej služby.

V ý r o k: S ť a ť n o s ť z a m i e t á s a a k o n e o p o d s t a t n e n á.

D ô v o d y: Vláda rep. čsl. usnesením zo dňa 18. marca 1921 vymenovala sť-la za administratívneho štátneho úradníka v systemisovanom stave obvodných a obecných notárov na Slov. a sice do VIII. hod. triedy 1. stupňa platového s platnosťou od 1. augusta 1920.

Minister pre správu Slov. dňa 31. decembra 1921 vyrozumel sice sť-la, že v základe vymenovania jeho v stave obecných a okolných notárov politickej správy na Slovensku v III. hod. triede 1. plat. stupňa poukazujú sa mu pôžitky služobné dňom 1. augusta 1920 počnúc, ale dekret o menovaní tomto nebol sť-lovi vôbec doručený.

Napadnutým rozhodnutím min. vnútra sdeleno bolo ministrovi pre Slov., že vláda revotovala vo schôdzi zo dňa 2. marca 1923 konanej svoje usnesenie zo dňa 18. marca 1921, ktorým bol sť-l vymenovaný za úradníka VIII. hod. triedy vo stave obecných a okolných notárov na Slov., následkom čeho žiadosť za prevzatie do štátnej služby zamietnutá bola v smysle § 7 zák. zo dňa 22. marca 1920 č. 211 Sb.